

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אלברט בן זקן ז"ל

בן רות ויעקב

נולד בטטואן, מרוקו

בשנת תש"ט, 1949

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1967

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ב תשרי תשל"ד, 8/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 1 שורה: 3 קבר: 7

הותיר אחריו אישה, הורים, שני אחים וחמש אחיות

בן 24 בנופלו

קורות חיים

אלברט, בן רות ויעקב, נולד בשנת תש"ט (1949) בטטואן שבמרוקו, ובשנת תשט"ז עלתה משפחתו לארץ וקבעה את מושבה במבשרת ירושלים. את לימודיו היסודיים עשה בבית-הספר "מורשת" שבמבשרת ירושלים. בהיותו בן 15 נאלץ לצאת לעבודה כדי לסייע בפרנסת הבית, והחל לעבוד עם אביו. עד שעות הצהרים היה עובד בירושלים, ובערב למד. מכיוון שהדרך בחזרה הביתה הייתה ארוכה, היה נשאר בעיר עד תחילת הלימודים בשעות הערב. הוא השתלם בחשמלאות בבית-הספר התיכון-מקצועי "אורט" וכשהיה שב לביתו בשעות הערב המאוחרות, ישב להכין את שיעוריו ולמד עד חצות. לא נותר לו פנאי רב לעיסוקים אחרים. ימי ששי היו הימים היחידים שעשה בניחותא בחוג המשפחה. אף-על-פי-כן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מצא לו זמן לקריאה ולציור. בעיקר קרא ספרי היסטוריה ורומנים וספרייתו הייתה מלאה בהם. בשאר שעות הפנאי היה מצייר ומעטר את חדרו בציוריו.

אלברט גויס לצה"ל במחצית פברואר 1967 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השלים קורס תותחן-טנק וקורס מקצועות טנק. זמן קצר לאחר גיוסו פרצה מלחמת ששת-הימים והוא נלחם בחזית הדרום. לאחר המלחמה הוצב בחטיבה 7 המפורסמת "החטיבה שניצחה במלחמה", ובה שירת עד יום שחרורו. במסגרת שירותו השתתף גם במבצע כראמה וניצל בנס ממוות בטוח. אלברט נהג לומר שאם להילחם, כי אז אין טוב מטנק. "בטנק אינך יודע שהמוות קרב ובא. הפגז פוגע ואתה בפנים. איש הרגלים רואה בעיניו את סופו ואינו יכול להימלט".

במחצית פברואר 1970 השתחרר אלברט משירות החובה, והחל לעבוד בחברה לעבודות חשמל, ובערב המשיך ללמוד חשמלאות-בניין ואלקטרוניקה. סדר יומו חזר להיות עמוס, כפי שהיה לפני הגיוס - עבודה, לימודים, שיעורים, ובשעות הפנאי - ציור וקריאה. משבר גדול עבר עליו כאשר חברתו האהובה פלורה נהרגה בתאונת-דרכים. תקופה ארוכה סירב לצאת מכותלי חדרו ולראות אנשים. אחיו הכריח אותו לצאת קצת לבלות, כדי שיירגע ויחלץ מהדיכאון העמוק שהיה שרוי בו, וכך פגש את ג'ולייט. כאשר התחתנו ג'ולייט ואלברט היו להם תוכניות רבות לעתיד ורוד, הם תכנו את ביתם בבירה וחפצו בילדים רבים, אך לא הספיקו לממש את כל חלומותיהם. במלחמת יום-הכיפורים שירת אלברט כתותחן טנק ברמת הגולן. יחידתו הייתה בין הראשונות שעלו מאזור הכנרת, כדי לבלום את התקפת הסורים. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), בקרבות שהתחוללו באזור חושניה נפגע הטנק שלו ואלברט נהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה, הורים, שני אחים וחמש אחיות.

במכתב תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "אלברט הוכיח את עצמו כטנקיסט מצוין. אהוב היה על חבריו, ותמיד היה נכון להתנדב ולעזור בביצוע כל משימה שהוטלה על היחידה".